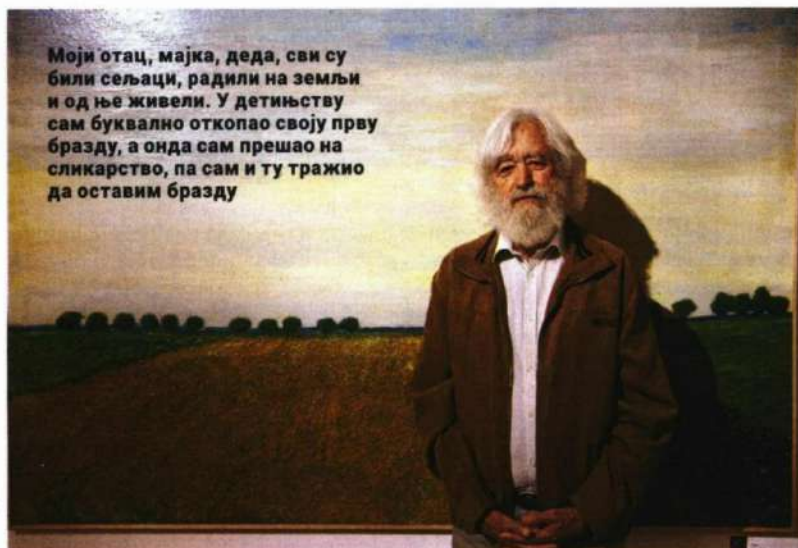

КУЛТУРА

ИЗЛОЖБА „О РАВНИЦИ ЈЕ РЕЧ И СЛИКА“
У ГАЛЕРИЈИ ДОМА ВОЈСКЕНеобична сразмера
неба и земље

Критичари и пријатељи говоре да на мојим сликама земља мирише. Ако је заиста тако, онда сам успео да ухватим мачка за реп - каже за НИН сликар Гига Ђурагић Диле

С. КРСТИЋ

Уметник Гига Ђурагић Диле (78) прославио је 55 година уметничког рада и 50 година излагачке делатности изложбом „О равници је реч и слика“, која је отворена 10. маја у Великој галерији Дома Војске Србије.

Преко 60 радова, превасходно слика, уз десетак таписерија, одабрано је за ретроспективу једне богате каријере, започете априла 1973. у читаоници „Лаза Костић“ у Ковиљу. Међу експонатима преовлађују војвођански пејзажи, заштитни знак овог уметника.

„Тајна његових пејзажа је у необичној сразмери неба и земље, у недокучивости и њиховом божанском додиру. (...) У себи спаја сликара и песника. Дубоко укоренен у Војводини, у духу земље, слика оранице, снегом прекривену земљу, благе заравни, сурдуке, равничарску домају, живу и топлу као гнездо на длану“, рекао је песник

и ликовни зналац Драган Јовановић Данилов на отварању.

Иако је, након завршеног ликовног васпитања на Вишој педагошкој школи у Новом Саду и студија историје уметности у Београду, приредио преко 100 самосталних и 850 колективних изложби у земљи и иностранству, учествовао на око 280 ликовних колонија и у више наврата живео ван домовине, Ђурагић се сваки пут враћао родном Ковиљу.

„Био сам више пута у Паризу и покушавао да видим да ли сам за тамо. На једној вечери код Пере Омчикуса, пита он мене да ли остајем или се враћам, ја му кажем - идем кући јер не могу без земље. После тог вишемесечног боравка у Француској, кад сам се вратио у Ковиљ, кренуо сам једном приликом аутом према Дероњама, пала је киша и одједном ме је засуо,

и понео, мирис земље. Критичари и пријатељи стално говоре да на мојим сликама земља мирише. Ако је заиста тако, онда сам стварно успео да ухватим мачка за реп“, каже Диле за НИН.

Одрастао је, вели, у правој паорској породици...

„Измештен од породице, од куће, од земље, ти почињеш да се фолираш. Велика, позната уметничка имена су неретко исфолирана. Знам, живео сам са њима. Стално размишљају како да направе провокацију да би били забележени, а то је тако далеко од људскости, од уметности... Нисам хтео да будем у тој причи, хтео сам да будем сам са собом и са својим хтењима. Моји отац, мајка, деда, прадеда, сви су били сељаци, радили на земљи и од ње живели. Ми деца учили смо уз њих. У детињству сам буквално откопао своју прву бразду, а онда сам прешао на сликарство, па сам и ту тражио да оставим бразду“, вели Гига.

На његовим радовима нема „великих прелома“ ни „револуција преко ноћи“, његов опус прожима „јединствена аура“, оценио је Данилов додајући да није био склон авангардним покретима, већ је вада био присталица класике, естетике лепог.

„Био сам и ја у тим модерним трендовима, али сам отишао у контрамеру. Други ствараоци су лепу слику претворили у антислику, а ја сам ружно довео ка лепоти, јер лепота треба човеку. Све ће проћи, и инсталације и перформанси, али људима треба права уметност. Најновија тенденција је повратак лепој слици, а уметници који теже ка томе називају се новим-старим мајсторима“, истиче Ђурагић.

Док приводи крају своју излагачку делатност (ово му је 108. самостална изложба, жели да 110. буде крајем године у Кикинди), обављајући тежак задатак бирања дела за ретроспективе из колекције од око 3.000 слика, открива нам свој снажан утисак.

„Пресабирам се и размишљавам одакле ми толико искуства и вере у себе. А онда схватим да сам у животу имао контакте са око 4.000 уметника, понајвише сликара, али и песника, музичара, глумаца, те да је сваки од њих уградио део свог знања и искуства у мене, а ја сам све то покушавао да сведем на један добар, прави израз“, закључује Диле.

Изложба у Дому Војске Србије отворена је до 31. маја. **Мiona Ковачević**